

Arrest

nr. 72 564 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde zich een Oekraïens staatsburger, van Armeense etnische origine, afkomstig uit Donetsk, Oekraïne.

Sedert uw zeventiende levensjaar bent u gehuwd met B.V. (...), die u met het oog op dit huwelijk uit Armenië had laten overkomen.

Door uw huwelijk verruilde u uw Armeens staatsburgerschap voor het Oekraïense staatsburgerschap. Uw echtgenoot is een beroepsmilitair die zelf gestationeerd is in Kiev. Er ontstonden echter spanningen. Uw echtgenoot was vaak uithuizig en wanneer hij thuis was, bedreigde en sloeg hij u vaak. Dit geweld leidde soms tot ernstige letsels. In 2002 hield u hieraan een gebroken vinger over. In 2003 had uw man u geslagen met een zetelpoot. Met erge pijnen heeft u toen vijf dagen in uw huis gelegen tot iemand u vond en naar het ziekenhuis bracht. In het ziekenhuis werd een longdrainage uitgevoerd. U was toen twee maanden lang gehospitaliseerd. In het algemeen had u vaak blauwe plekken, in die mate dat u soms niet naar buiten durfde gaan naar de winkel die u uitbaatte. U heeft ook twee letsels aan uw hoofd opgelopen. Uw man misdroeg zich bij momenten ook jegens uw jongste zoon omdat hij wist dat hij niet

de vader van dit kind was. Hij beledigde hem en schopte hem.

Na de geweldpleging van 2003 verliet u uw man. U bleef hetzelfde huurappartement in Donetsk bewonen terwijl uw man terug bij zijn ouders introk.

Toch liet hij u niet met rust.

Vanaf 2005 werd u ook bedreigd door vrienden van uw man uit zijn militaire omgeving. Ze beledigden u en dreigden ermee dat indien u uw man werkelijk zou verlaten, ze u zouden vermoorden. Deze bezoeken gebeurden soms ook 's nachts. Bij momenten waren deze mannen ook dronken of onder invloed van drugs. Enkele van die vrienden die u kwamen bedreigen, werkten intussen ook bij diverse politiediensten in de regio.

In 2007 heeft u de echtscheiding aangevraagd.

Uw man weigerde echter zijn akkoord te geven voor de echtscheiding.

De regelgeving schrijft voor dat in zulk geval de huwelijkspartijen tot drie maal worden opgeroepen om te verschijnen voor de bevoegde rechtbank. Indien een van de betrokken partijen systematisch weigert in te gaan op deze oproepingen is het aan de rechter om een beslissing inzake het verzoek tot echtscheiding op te leggen. Twee zulke oproepingen zijn er geweest, waarop telkens uw man niet is ingegaan. In die periode heeft uw man u wel bedreigd wat betreft de echtscheidingsprocedure. Indien u bij een volgende oproeping door de rechtbank daadwerkelijk voor de rechtbank zou verschijnen, zou hij ervoor zorgen dat u het omgangsrecht met uw oudste zoon zou worden ontnomen.

Tot een volgende gerechtelijke oproeping is het echter niet gekomen omdat u uiteindelijk in september 2009 het land bent ontvlucht.

In de periode van de hierboven verklaarde problemen werden in het algemeen etnische Armeniërs ook steeds slechter aanzien in Donetsk.

Ergens in 2005-2006 werd een etnisch Oekraïens politieagent vermoord door een etnische Armeniër, hetgeen negatieve gevoelens ten overstaan van alle etnische Armeniërs heeft gevoed.

In 2008 werd uw winkel door de politie verzegeld omdat de licentie voor uw winkel was vervallen. U zelf had een verlenging van deze licentie reeds 1-2 maanden voordien aangevraagd bij de stedelijke instanties maar had hierop vergeefs gewacht. U vermoedt dat ook dit probleem verband houdt met de problemen die u met uw man en zijn vrienden had.

U heeft hierbij één maal overwogen om klacht in te dienen tegen uw man voor de geleden geweldplegingen.

Omdat uw man u echter had duidelijk gemaakt dat zulke klacht tot niets zou leiden omdat hij connecties heeft bij de politie, bent u uiteindelijk niet naar de politie gestapt.

In de twee maanden dat u in het ziekenhuis lag ten gevolge van de gewelddadige aanval van uw man in 2003, heeft u ook bezoek gekregen van de politie in verband met de door u geleden verwondingen.

U heeft echter aan de politie verklaard dat de verwondingen het gevolg waren van een val van de trap. Ofschoon een arts aan de politie had verklaard dat uw verwondingen enkel het gevolg konden zijn van een fysieke agressie, nam de politie genoegen met uw verklaring. Een van de agenten verklaarde u met een glimlach dat Armeniërs zulke letsels wel konden verdragen. De zaak werd niet verder onderzocht.

In oktober 2008 heeft uw man een laatste maal geweld tegen u gebruikt.

Hierna bent u met uw kinderen naar een vriendin in een ander stadsdeel getrokken. U verbleef daar 3-4 maanden.

Na verloop van tijd hebben uw man en zijn vrienden u ook daar gevonden. In december 2008 kwamen zij naar daar en bedreigden uw vriendin.

Daarop trok u met uw kinderen naar Moskou, in de Russische Federatie. Daar verbleef u opnieuw enkele maanden bij uw broer. Intussen bleven de vrienden van uw man uw vriendin lastigvallen. Ze eisten van haar te vernemen waar u was, zoniet zou ze ernstige problemen krijgen. Het appartement van uw broer in Moskou was te klein om uw gezin op te vangen.

Daarom keerde u uiteindelijk met uw kinderen terug naar diezelfde vriendin in Donetsk. U verbleef nog een tweetal maanden bij haar, maar kwam in deze periode niet meer naar buiten.

Uiteindelijk verliet u op 12 september 2009 Oekraïne, met uw twee kinderen, verborgen in het laadruim van een bestelwagen.

Op 15 september 2009 kwam u samen met uw meerderjarige zoon G.B. (...) (O.V. 6.489.168) en uw minderjarige zoon T-A. A (...) aan in België waar u op diezelfde datum de vluchtelingenstatus aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

Ook uw meerderjarige zoon G. (...) diende op die datum een asielaanvraag in. Op 25 februari 2010 deed hij echter, nadat er spanningen waren ontstaan tussen hem en u, afstand van zijn asielaanvraag, waarna hij op 24 maart 2010 naar Oekraïne is teruggekeerd.

Ter staving van uw asielmotieven legde u een Oekraïens rijbewijs en een oproeping door de Belgische politie neer."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden gewezen op een aantal vaststellingen die niet toelaten enig geloof te hechten aan de door u verklaarde asielmotieven.

Allereerst zij erop gewezen dat de motieven die u in het asielgehoor door het Commissariaat-generaal op 9 augustus 2011 heeft aangehaald op fundamentele wijze verschillen van de asielproblemen die u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die u op de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 september 2009 heeft ingevuld, had aangegeven.

Waar u in het asielgehoor door het Commissariaat-generaal had verklaard dat u Oekraïne was ontvlucht omwille van geweldpleging en vervolging door uw man met de steun van diens vrienden bij leger en politie, en in tweede orde omdat de attitude van de bevolking en de lokale autoriteiten ten overstaan van etnische Armeniërs was gedegenerend, verklaarde u in de CGVS-vragenlijst dat u Oekraïne ontvlucht was nadat u problemen had gekregen met leger en politie omdat zij uw man – die intussen spoorloos verdwenen was – wilden opsporen, allicht omdat hij met criminele activiteiten werd geassocieerd.

U werd geconfronteerd met deze fundamentele discrepantie tussen uw asielgehoor en voornoemde CGVS-vragenlijst (CGVS, p.18).

Ter verklaring voor deze verschillen stelde u dat u uit vrees dat uw asielaanvraag zou worden geweigerd, niet alles had verteld bij het invullen van de vragenlijst, en dat het invullen van deze vragenlijst sowieso slechts een half uur had geduurd. U gaf echter aan dat wat u wél had verteld wel degelijk waar was.

Deze uitleg is op zich ongeloofwaardig.

Alvast zij erop gewezen dat de beide versies van uw asielmotieven elkaar eerder uitsluiten dan dat de ene een uitgebreidere versie zou zijn van de eerste, onvolledige versie, zoals u meent te beweren. Het kan immers bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd dat u tegelijk uw man meent te vrezen omdat hij samen met zijn connecties bij politie en leger u vervolgt terwijl anderzijds u meent de politie en het leger te moeten vrezen omdat zij uw man willen opsporen omwille van criminele activiteiten. Daarenboven werden er ook manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de beide versies van uw asielproblemen, hetgeen uw verklaring dat uw verklaringen in de CGVS-vragenlijst de waarheid maar niet de volledige waarheid zouden zijn, logenstrafft.

In die vragenlijst had u immers verklaard dat de politie najaar 2008 uw woning was binnengevallen met vertoon van een huiszoekingsbevel (CGVS-vragenlijst, p.2). In het CGVS-asielgehoor heeft u nochtans nadrukkelijk verklaard dat er nooit een huiszoeking is verricht in uw woning (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid (CGVS, p.18) verklaarde u dat u uit schrik dat uw asielaanvraag zou worden geweigerd, bij het invullen van de CGVS-vragenlijst enkele elementen had toegevoegd aan uw toenmalige asielverklaringen.

Deze poging tot verklaring doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid gezien ze strijdig is met uw eerdere verklaring in hetzelfde gehoor dat alles wat u in de CGVS-vragenlijst verklaard had de waarheid was maar niet de volledige waarheid.

In de CGVS-vragenlijst had u ook aangegeven dat u geen problemen had tot september 2008, toen uw man verdween en u problemen kreeg met politie en leger (CGVS-vragenlijst, p.2).

In het CGVS-asielgehoor situeerde u het begin van uw problemen veel vroeger: u maakte melding van problemen in 2002 en 2003 en gaf aan dat de problemen vooral begonnen vanaf 2005-2006 (CGVS, p.9-10).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat de verzegeling van uw winkel in 2008 voor u het meest schrijnende probleem was, hiermee suggererend dat het in die zin wel degelijk waar zou zijn dat de problemen vanaf 2008 begonnen waren (CGVS, p.18).

Deze uitleg houdt geen steek gezien de ernst van de problemen die u met uw man en diens vrienden heeft gehad vanaf 2002 (systematische ernstige geweldpleging, doodsb bedreigingen). Daarenboven is des te onbegrijpelijker dat u het verlies van uw winkel, indien dit werkelijk voor u het meest schrijnende probleem zou zijn geweest, geheel niet heeft vermeld in de CGVS-vragenlijst. U had in voornoemde vragenlijst trouwens ook geen melding gemaakt van enige negatieve attitude in de samenleving jegens Armeniërs, als asielmotief.

Verder werden er behalve tegenstrijdigheden tussen het CGVS-asielgehoor en de CGVS-vragenlijst, ook tegenstrijdigheden vastgesteld met de DVZ-verklaring dd. 15.09.2009.

Zo verklaarde u in de DVZ-verklaring en de CGVS-vragenlijst dat de binnenlandse paspoorten van uw oudste zoon en u werden geconfisqueerd door de politie bij voormelde huiszoeking (CGVS-vragenlijst, p.2; DVZ-verklaring, rubriek 21), terwijl u in het CGVS-asielgehoor verklaard heeft dat u uw binnenlands Oekraïens paspoort op zak had toen u naar België bent gekomen, maar dat u dit paspoort bij aankomst in België heeft moeten afgeven aan de reissmokkelaars (CGVS, p.6).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid meende u dat uw verklaringen ten overstaan van de Dienst

Vreemdelingenzaken niet correct zijn begrepen: u verklaarde dat er in Oekraïne wel degelijk paspoorten werden ingehouden, zij het niet door de politie maar door uw man, en niet uw binnenlands paspoort maar uw internationaal paspoort (CGVS, p.19).

Deze poging tot verklaring bevestigt echter de bedrieglijkheid van uw verklaringen des te meer.

Immers had u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard nooit een internationaal paspoort te hebben gehad (DVZ-verklaring, rubriek 21). Daarenboven is uw verklaring dat uw internationaal paspoort zou zijn ingehouden door uw man strijdig met uw eerdere verklaring in hetzelfde gehoor dat u bij uw vertrek uit Oekraïne uw internationaal paspoort had achtergelaten bij uw vriendin, waar u enkele maanden had geloged (CGVS, p.7).

Ook met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd maar u had er geen aannemelijke verklaring voor (CGVS, p.20).

Uw suggestie dat u de gestelde vragen over dit onderwerp mogelijk niet goed begrepen had, kan niet worden aanvaard. Uit het gehoorverslag blijkt dat de vraagstelling voldoende uitgebreid en concreet was.

U legt trouwens ook geen begin van bewijs neer dat vermag een ander licht te werpen op de hierboven verzamelde vaststellingen. Zo legt u geen bewijs neer van uw hospitalisatie in 2003, van uw scheidingsaanvraag, van het bestaan en de verzegeling van uw winkel in 2008 of van de identiteit of het profiel van uw man.

Aldus dient te worden geoordeeld dat de door u verklaarde asielmotieven bedrieglijk zijn.

Gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging, gezien u geen melding maakt van andere problemen in uw land van herkomst in geval van een terugkeer, dient dan ook te worden geoordeeld dat in uw hoofde evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het door u neergelegde rijbewijs vermag niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen. Het document bevat enkel persoonlijke identiteitsgegevens zonder enige referentie naar de verklaarde asielmotieven.

Het oproepingsbewijs van de politie van Brussel legt u neer ter staving van uw verklaring dat kort geleden er een inbraak is gepleegd in uw woning, waarbij onder andere uw identiteitsbewijzen werden onvreemd. Het document bevat echter geen vermelding van een inbraak of enige andere reden van de oproeping. Evenmin bevat dit document enige informatie aangaande de door u verklaarde problemen in Oekraïne. Bijgevolg kan ook dit document bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden."

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept in haar verzoekschrift van 29 september 2011 een schending in van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de formele alsook van de materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen.

Verzoekster merkt op dat de commissaris-generaal zijn beslissing baseert op verklaringen die zij niet heeft afgelegd.

Zij benadrukt dat zij niet politiek actief geweest is in haar land van herkomst en dat zij zich niet elders kan vestigen, zij werd geholpen door een vriend.

Gelet op het feit dat zij een tolk nodig had bij haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal kan men volgens verzoekster niet spreken van vage en tegenstrijdige verklaringen gezien verschillen in verklaringen onder die omstandigheden altijd zullen voorkomen zonder dat men kan spreken van tegenstrijdigheden.

Verzoekster benadrukt dat zij in de onmogelijkheid verkeert de bescherming in te roepen van de autoriteiten van haar land van herkomst. Zij verklaart dat zij dit meermaals tevergeefs probeerde.

Zij stelt dat zij ook geprobeerd heeft problemen te vermijden door zich elders te vestigen.

Volgens haar zijn zowel de objectieve als subjectieve elementen in haar relaas een meer dan duidelijke aanwijzing voor de gegrondheid van haar vrees. Bovendien werd aldus verzoekster geen rekening gehouden met de sociale context waarin zij in Oekraïne verbleef.

Verzoekster vraagt dat van haar de status van vluchteling wordt erkend of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.5. Waar verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde de bescherming in te roepen van de autoriteiten van haar land van herkomst en stelt dat ze dit meermaals tevergeefs probeerde, merkt de Raad op dat deze stelling in strijd is met haar verklaringen dienaangaande bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal.

Daar verklaarde zij één maal te hebben overwogen om klacht in te dienen tegen haar man om reden van de geweldplegingen. Omdat haar man haar echter duidelijk had gemaakt dat dergelijke klacht tot niets zou leiden omdat hij connecties had bij de politie, is verzoekster uiteindelijk niet naar de politie gestapt.

In de twee maanden dat verzoekster in 2003 in het ziekenhuis lag ten gevolge van de agressie van haar man, verklaarde zij bezoek te hebben gekregen van de politie in verband met haar verwondingen. Verzoekster stelde tijdens haar verhoor op 9 augustus 2011 op het Commissariaat-generaal dat zij dan aan de politie evenwel verklaarde dat haar letsels het gevolg waren van een val van de trap (zie verhoorverslag, p. 16).

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]"

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoekster is hiertoe in gebreke gebleven.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift (zie p. 2) laat gelden dat zij geprobeerd heeft de problemen te vermijden door zich elders te vestigen, merkt de Raad op dat zij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Ten slotte treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 27 oktober 2011 stelt dat verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat de commissaris-generaal zijn beslissing baseert op verklaringen die zij niet heeft afgelegd maar in concreto niet aantoon op welke dergelijke verklaringen de commissaris-generaal zich zou gesteund hebben.

Evenmin werkt verzoekster uit wat zij bedoelt met *"de sociale context waarin ze in Oekraïne leefde"* en toont zij ook niet aan op welke wijze dit aspect de motivering van de bestreden beslissing zou kunnen omvormen.

2.6. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Inderdaad komt naar voor dat de asielmotieven van verzoekster ingeroepen tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal fundamenteel verschillen van deze vermeld in haar vragenlijst en dat er manifeste tegenstrijdigheden bestaan tussen haar verschillende opeenvolgende verklaringen.

Het verweer in het verzoekschrift (zie p. 2) dat verzoekster *"gebruik maakte van een tolk zowel voor het Commissariaat-generaal als voor de Dienst Vreemdelingenzaken"* en men dus *"niet kan spreken over vage en tegenstrijdige verklaringen"*, wordt niet aanvaard.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota aangeeft dat verzoekster noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal enige melding heeft gemaakt van problemen die met de tolk. Dergelijke problemen blijken evenmin uit het administratief dossier. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift louter tot het aandragen van tolkenproblemen maar toont deze niet in concreto aan.

Dergelijk verweer is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar uitleg dat dergelijke verschillen altijd aanwezig zijn in opeenvolgende verklaringen, niet verder komt dan een loutere bewering.

Daarnaast werd vastgesteld dat verzoekster geen enkel begin van bewijs neerlegde van haar hospitalisatie van 2003, haar echtscheidingsaanvraag, het bestaan en de verzegeling van haar winkel in 2008 of van de identiteit of het profiel van haar echtgenoot. De vaststelling van het ontbreken van enig bewijs is juist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoekster haar relaas niet aannemelijk is.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoekster voert geen elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als

voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Gezien het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE